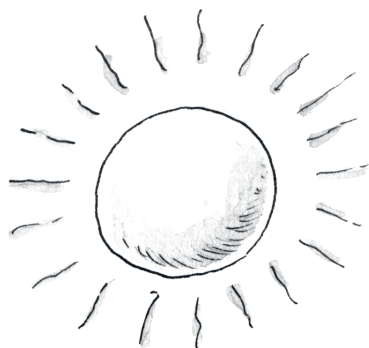

Capitolul 1

Bătrânul Jaguar roșu înțepenise în fața vilei familiei Janssen. Din creștetul capului și până în vârful degetelor de la picioare, Mick Janssen era plin de transpirație. Se căznea să prindă bicicleta Emmei în suportul special, fixat pe acoperișul mașinii. Sarah, soția lui, aruncă o privire nervoasă spre ceasul de la mână.

– Feribotul de Bengersiel nu așteaptă după noi, Mick!

– Rezolv cât ai zice pește! răspunse el prompt și plin de voie bună.

Căldura și umezeala din aer nu erau deloc pe placul celor din familia Janssen. Nici măcar aici, pe strada Pasajului, care se întindea pe dig, nu se simțea vreo adiere de vânt. Aerul

era inert și sufocant. De altfel, un lucru extrem de neobișnuit pentru Frislanda de Est. Iar asta, cu atât mai mult, îi făcea pe membrii familiei Janssen să-și dorească să ajungă odată în vacanță în Langeoog. Cu toții sperau să fie cu câteva grade mai puțin acolo și să fie răsfățați de briza proaspătă ce sufla dinspre mare.

Picăturile de transpirație se rostogoliseră pe spatele lui Mick, iar tricoul lui era deja ud.

Aruncându-și bagajul în mașină, Emma se apropie de tatăl ei și încercă să-l înveselească:

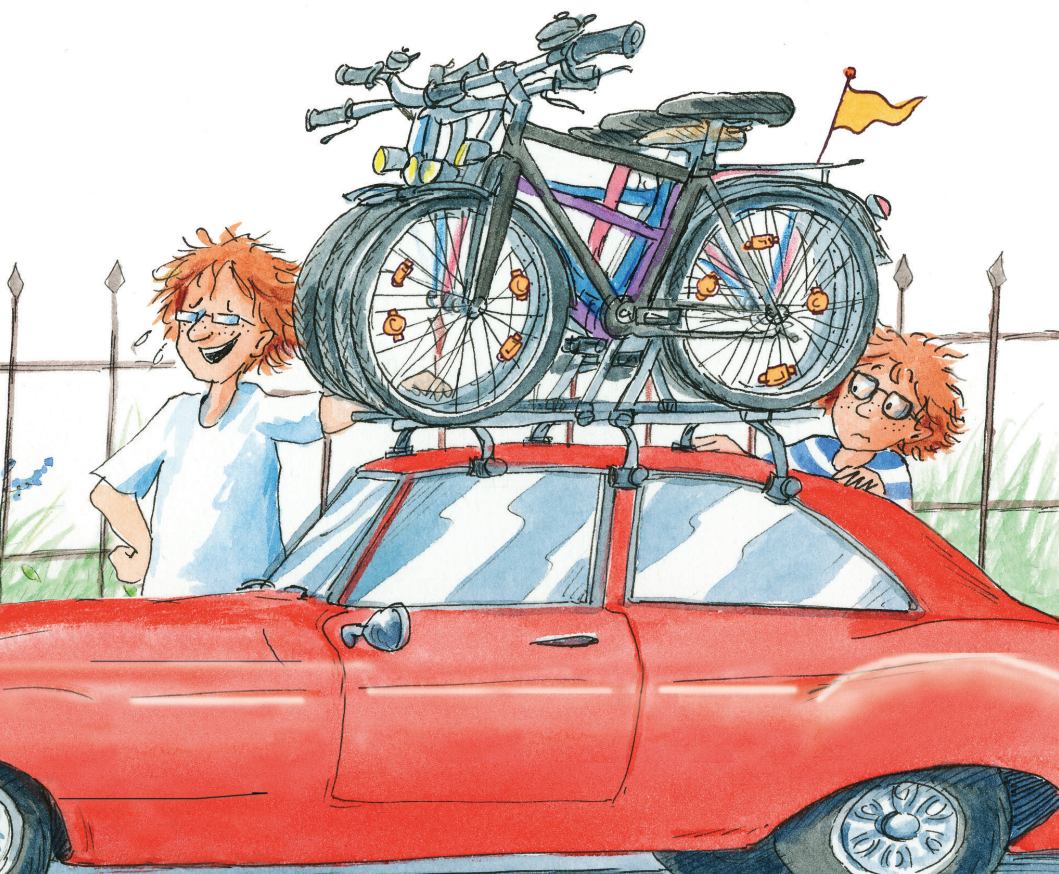
– Te descurci grozav!

Lukas, care privea totul din apropiere, nu părea la fel de sigur de acest lucru.

– Părerea mea e că suportul ăsta de biciclete nu va avea viață lungă acolo..., remarcă băiatul, ironic.

– Ce zici tu, străine?! Chestia asta se potrivește ca o mănușă, îl laudă Mick. Chiar eu l-am sudat!

Lukas nu se putu abține și chicoti.

– Tu vorbești serios?

Mick apucă hotărât bicicleta pe care fiul său o sprijinea și dădu din cap plin de mândrie.

– Bineînțeles, fiule.

– la spune, tată, un Jaguar cu suport de biciclete pe acoperiș nu pare... puțin penibil? întrebă, prudent, Lukas.

Sarah Janssen vâri documentele de călătorie în geantă și își țuguie buzele:

– O mașină de paradă ca asta e deja destul de penibilă.

Soțul ei gemu.

– Pe mine nu mă interesează asta! Nu am dat niciun ban pe mașina asta, am moștenit-o de la unchiul Theodor C. Janssen.

– La pachet cu agenția de detectivi, adăugă Sarah. Cred că unchiul tău era un pic ciudat.

Lukas își aruncă rucsacul pe bancheta din spate a mașinii.

– Mie mi-ar fi plăcut să-l fi cunoscut pe unchiul Theo. Sigur era un tip mișto!

Era atât de transpirat, încât ochelarii îi alunecară pe nasul umed. Băiatul îi împinse din nou la loc cu un deget. Când Mick strânse în chingi roata de la bicicleta Emmei, suportul

de biciclete de pe acoperișul mașinii începu să scârțâie sinistru.

– Tată, nu crezi că ar fi mai bine să luăm minibuzul special de detectivi? întrebă Lukas, făcând cu ochiul spre surioara lui.

Aceasta se arătă deosebit de încântată.

– Ce idee grozavă! Să mergem cu minibuzul la Langeoog. Putem dormi cu toții în el! Ar fi mult mai frumos! Oricine poate sta la o pensiune ori la un hotel...

Lukas ridică degetul arătător și spuse:

– În plus, putem găti în minibuzul nostru!

Râzând, Sarah Janssen clătină din cap și adăugă:

– Voi doi, superdetectivilor, ați uitat pesemne ceva extrem de important. Langeoog este o insulă pe care nu circulă mașini, de aceea a fost alegerea noastră ideală pentru o vacanță cu bicicletele.

Mick Janssen își aruncă privirea peste suportul de pe mașină la copiii săi și spuse îmbufnat:

– De altfel, mașina aia stupidă nu pare să mă placă...

Lukas rânji:

– Minibuzul nu are nimic cu tine. Trebuie doar să-ți faci timp să îi descoperi toate funcțiile secrete.

Mick își șterse cu mâna sudoarea de pe frunte și murmură în barbă:

– Nu-mi aminti...

Emma zâmbi. Își amintise de încercarea tatălui lor de a curăța acoperișul minibuzului și de momentul când activase, fără voia lui, tubul telescopului.

Încrezător, Mick prinse și ultima bicicletă de suport și declară:

– Caleașca este pregătită! Familia regală este invitată să urce.

Cu o batistă, Sarah își tamponă fruntea transpirată. Nu părea deloc încântată că, în sfârșit, puteau pleca.

– Încăpem cu toții în cutiuța asta?

– Mda... nu e chiar o mașină de familie..., bâigui Mick.

Sarah se încruntă.

– Pun pariu că dacă încărcăm bagajele, nu mai rămâne loc și pentru noi.

Emma își strânse înfrigurată elefantul din pânză roșie la piept.

– Pe Trompă nu se pune problema să-l lăsăm aici!

Lukas, la rândul lui, ridică mâna în care ținea camera digitală.

– Și nici asta! Ce ar fi o vacanță pe o insulă fără frumoasele noastre instantanee de familie, nu-i așa mamă?

Preocupată să verifice dacă luase crema de protecție, Sarah nu se uită la el.

– Bine! spuse ea scurt. Însă gentoiul tău de detectiv și toate lucrurile de spionaj rămân acasă! La Langeoog, oricum nu ai nevoie de ele.

Lukas și Emma se priviră conspirativ și răspunseră amândoi în același timp:

– Desigur, mamă!

– Căștile pentru biciclete însă ar fi de folos, le aminti Sarah copiilor.

– O, nu! se lamentă Lukas. Chiar trebuie să purtăm prostiile alea?! Chiar tu ai spus că pe insulă nu circulă mașini...

Emma însă sări să-i dea dreptate mamei:

– Nu face asta, Lukas! Bineînțeles că vom lua căștile de protecție cu noi!

Nervos, Lukas își trase o palmă peste frunte:

– Dar arăt ca un idiot când port casca aia!

– Crezi că arăți mai bine fără? Emma rânji și adaugă: Nu se va îndrăgosti nicio fată în tine pe Langeoog.

La auzul acestor vorbe, Mick pufni:

– Oricum, nici nu se pune problema. Ești prea mic pentru astfel de chestii!

Emma își duse mâna la gură și chicoti, iar Lukas scoase limba la ea.

Familia Janssen urcă în Jaguarul de un roșu-aprins. Portbagajul mașinii fusese umplut până la refuz cu două genți de voiaj și o valiză. Emma, Lukas și Sarah își așezaseră restul de bagaje în poală.

– Ei bine, am încăput, da? Cine spunea că nu vom putea? întrebă ironic Mick.

În semn de apreciere, Emma îl bătu pe umăr:

– Ești cel mai bun, tată!

De după gardul casei sale, vecinul lor Wilhelm Kunschewski îi privea bănuitor. Copiii nu erau pentru el decât niște ființe obraznice și enervante, iar cei ai familiei Janssen se înscriau perfect în acest tipar.

Decând familia asta îngrozitoare moștenise vila lui Theodor C. Janssen și se mutase pe strada Pasajului, liniștea de pe dig dispăruse.

Kunschewski își împreună mâinile în fața burții imense, rezultatul multor beri savurate și mormăi:

– Ei bine, dacă totul merge ca la carte... Nu veți ajunge prea departe cu mașina asta.

În mod excepțional, acritura ar fi trebuit să aibă dreptate. Emma îi făcu veselă cu mâna și îi strigă:

– Salutare, domnule Kunschewski!

Lukas, în schimb, preferă să-i spună ironic:

– Nu uitați să hrăniți cârțițele! Niciunul dintre vecini nu are movile așa de frumoase în grădină! De aceea vă invidiază cu toții!

Sarah întoarse capul spre fiul ei și îi spuse în șoaptă:

– Te rog, Lukas, lasă-l! Avem deja suficiente probleme cu domnul Kunschewski.

– Stimabilul nostru vecin este un idiot, așa că nu-l mai provocați și voi! adăugă Mick.

Apoi porni motorul și accelerează cu prudență. Dar exact în acel moment, un scrâșnet metalic îi făcu pe toți să tresară speriați. Părea că acoperișul mașinii avea să li se prăbușească în cap. Cele patru biciclete, cu tot cu suportul care le ținea fixate pe mașină, aterizaseră în curtea din fața casei vecinului Kunschewski. Uluiți, cei patru ocupanți ai mașinii săriră din Jaguar.

Lukas se amuza, afișând expresia aceea care părea că spune: „Ți-am zis eu!”.

– Grozav portbagaj, tată!

Emma își ridică de jos bicicleta și doar șopti:

– Slavă Domnului că s-au desprins ușor, spuse ea, aruncând o privire spre domnul Kunschewski.

– Super! se auzi Lukas entuziasmat. Direct în urzici!

Wilhelm Kunschewski abia mai putea să respire de indignare. Aprins la față de atâta furie, acesta îi strigă băiatului:

– Astea nu sunt urzici, mucosule! Aceștia sunt trandafiri! Unii mai frumoși decât alții! Ai idee de cât timp e nevoie pentru ca o tufă de trandafiri să ajungă așa?!

Sarah Janssen încercă să-și liniștească vecinul:

– Ne pare nemaipomenit de rău, domnule Kunschewski! Vă rugăm din suflet să ne iertați, a fost un accident, nimeni nu și-a dorit să se întâmple asta!

Vecinul se opri și îi aruncă o privire furibundă femeii, apoi continuă:

– Cât de prost trebuie să fii să crezi că poți transporta patru biciclete pe acoperișul unui Jaguar?!

Enervată din cale-afară, Emma bătu din picior și țipă către domnul Kunschewski:

– Tatăl meu nu este prost, este cel mai bun tată din lume! Și, pe deasupra, este și un scriitor celebru!

Fratele ei o prinse de braț, încercând să o calmeze.

– Emma, nu-l băga în seamă. El crede că urzicile astea sunt trandafiri, ca să-ți dai seama...

Mick gemu exasperat. Căldura înăbușitoare devenise insuportabilă. Se îndreptă spre resturile